

Tragicomèdia de la hipotenusa i el catet

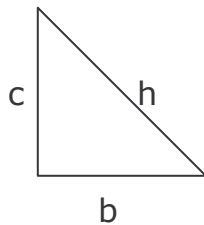
La història que ens concerneix va tenir lloc anys enrere -no importa exactament quants-, en una extensa i verda pissarra. Aquesta, era isolada i estava plena de pols. Malgrat els anys que portava tancada, mai, encara, ningú l'havia fet servir. Es trobava arraconada des de feia anys en les golfes d'un institut.

Però unes setmanes més tard, l'avorrida trajectòria de la pissarra va deixar de ser lineal. Es va produir un esdeveniment comparable a una discontinuïtat de salt finit, que deixava enrera tot un llarg període de constància (k). Tot aquest enrenou es resumeix en un únic fet...

Una tarda grisa d'un dimarts de principis d'estiu (en la qual, els pocs rajos de sol que aconseguien travessar la grossa capa de núvols, arribaven amb una incidència de 42° amb l'horitzontal de la petita finestra de les golfes); el daurat mànec de la porta es va moure, provocant, a continuació, el desagradable grinyol de les xarneres, assedegades d'oli des de feia molt de temps. Tot seguit, es va distingir -enmig d'una llum cegadora- la figura del petit i misteriós conserge. Aquest, amb una força desconeguda i amb una gran destresa, va agafar la pissarra i la va baixar per les escales. Per sort, només va caldre baixar-la una sola planta. La va encaixar en la paret mentre procurava que quedés ben subjectada. A continuació, extragué un esborrador totalment impecable i un parell de paquets de guixos. Va enquadrar l'esborrador amb molta cura a la part inferior esquerra de la pissarra i tres guixos blancs, en paral·lel, a l'altre extrem.

- Silenci nois... va, tothom al seu lloc. Avui us ensenyaré un teorema que va ser formulat per Pitàgores. Apunteu: en un triangle rectangle la suma dels catets al quadrat és igual al valor de la seva hipotenusa elevada al quadrat.

Després, el professor es va aixecar de la cadira, va agafar un dels tres guixos, va apuntar a la pissarra la famosa fórmula i tot seguit, va fer un dibuix d'un triangle rectangle. La pissarra va quedar més o menys així:

$$h^2=b^2+c^2$$

A continuació, els va manar fer un seguit d'exercicis del llibre, però de seguida es va acabar la classe. A la pissarra hi va quedar escrita la fórmula. L'institut, com cada tarda va anar quedant buit.

Aquell vespre, va passar un fet molt estrany i és que les lletres van cobrar vida. La lletra h, era molt independent i molt conscient del seu valor, cosa que li donava molta confiança en ella mateixa. Per altra banda, cal destacar la seva amabilitat en vers als altres i la seva dolcesa en pronunciar el nombre a partir del qual obtenia un valor. Malgrat ser força popular i no tenir problemes amb les de més lletres, sovint, se sentia sola.

Els catets, eren bessons. La relació entre ells, a simple vista, complia la propietat commutativa. Tot i així, a l'hora de la veritat el catet c, dominava sobre el catet b. El primer, menyspreava sovint el segon, el qual s'anava debilitant. Els dos catets aportaven equilibri a la h, però tot i així, aquesta se sentia molt atreta pel catet c. El que més li agradava era la seva personalitat dominant, la seva seguretat... estaven fets l'un per l'altre. Aquesta curiositat o atracció inicial, de seguida es va convertir en una obsessió per part de h, que volia aconseguir per tots els mitjans una relació més propera amb el catet c.

Des de l'altra banda de la igualtat, el catet b s'adonava dels sentiments (cada cop més profunds) que es despertaven en h, cap al seu germà. No podia desapropiar una oportunitat com aquella. Sempre havia desitjat desfer-se del règim autoritari a què es trobava sotmès. Així doncs, va iniciar un pla.

- T'has fixat com n'està de maca h? •va dir b, com qui no vol la cosa...
- Qui és h...? •va preguntar c, amb indiferència.
- Sí home, sí! La de l'altre costat de la igualtat. La que ens equival. •i tot seguit va afegir, dissimulant al màxim •Crec que, bé, que s'ha fixat en mi...
- En tu? Va home!

A partir d'aquesta conversa, una guspira de curiositat es va encendre en c. Més que curiositat, enveja. No podia suportar que algú es fixés en el seu germà abans que en ell.

Així que b, havia aconseguit superar la part més difícil de la prova: aconseguir que c, es fixés en h. Ara només calia travessar els seus respectius cors amb un parell de vectors. Però no amb uns vectors qualssevol, no. Aquests vectors havien estat dotats de les coordenades exactes per encendre el foc de l'amor.

D'aquí a unes hores, seria el catet més feliç del món. Res podia fallar. El pla s'estava desenvolupant tal i com ell ho havia planejat. Sense cap mena d'error, ni relatiu, ni absolut.

Així que, c, atret per l'encant de h, va travessar la frontera igualitària que separava el seu amor. Ell, era conscient que hi hauria conseqüències negatives com: perdre el signe, l'autoritat, la relació amb el seu germà... però no les considerava raons amb prou pes, com per aturar el seu ∞ desig cap a h.

Així que hores més tard b va quedar aïllada a un sol costat de l'equació. Per fi el seu somni fet realitat. Per fi llibertat i autonomia.

Va ser tan feliç que fins i tot els va construir una casa (amb l'adreça: Igualtat primera, núm.2). Gràcies a aquest fet es va sentir alleujada i va redimir el seu sentiment de culpabilitat. Se sentia malament per haver manipulat una cosa tan rellevant i pura, com hauria de ser l'amor.

- Molt bé nois! Qui ha aconseguit aïllar la fórmula?

Ningú va respondre.

Tot seguit, el professor va agafar l'esborrador –encara intacte- i va esborrar la pissarra.